

Úszni az árral

TÜZES LÓ

DOROS JUDIT

S étálunk az egri peremkerületben, annak is a legszomorúbb utcájában, amit egy hete eső, majd sár és szenny öntött el. Az iszap semmihez sem hasonlítható illata a harmincöt fokban még inkább felerősödik, a legyek elszánt zümmögése hangos, torz koncertté fajul. A pár napja még dühöngő, haragos patak mostanra szelíd érré vékonyodott, csak a partjára sodort székek, deszkák, üres műanyag vödrök, fél pár koszlott csukák jelzik a korábbi tombolást. A vaskorlátokkal övezett betonhíd beroggyant, mintha bocsánatot kérne, amiért pár percig feltartóztatta a lavinát, mielőtt ő is megadta volna magát.

Egy asszony műanyag flakonból fertőtlenítőt permetez az utcára, sokat nem ér el vele, egy szakaszon megcsillannak ugyan a hipó-pöttyök, de a többit ugyanúgy kiszáradt, töredezett sár teríti. Egy kamasz fiú lemondó válltartással

görget odébb egy rossz gumiabroncsot, ami most így az árok másik oldalán fekszik el szomorúan.

Lakattal lezárt ház, a fakapuresein belátni az udvarba. Mintha a két kezünk hüvelyk- és mutatóujjával formáznánk háromszög alakú keretet, s néznénk odabent a filmet. Feje tetejére borított rekamié, rajta rózsás-rojtos kendő, azon meg egy lyukas bádogtányér. Félbehagyott disznóól, a tetőként szolgáló könnyű hullámpalát méterekre sodorta a patak. Három disznó dagonyázik az udvar három külön pontján, ruhahalmok és féllábú játékmackók puha ölelésében, ők az áradás kegyeltjei, a meleg, iszapos almot direkt nekik teremtette a Jóisten. A ház kitört ablakát fordított tükörrel üvegezték be hevenyészve, a sérült foncsorokon átszűrődik a szoba: nincs bent semmi bútor, csak a döngölt padló meg a letépett horgolt függöny. Érthetetlen, miért van lakat a házon, ki akarna innen bármit is elvinni, gondoljuk naivan, a három disznót bele sem számítva a töprengésbe, pedig létük az óvatosság egyetlen indoka, mi más.

Üres a szomszéd ház is, fiatal anya menekült innét három gye-

rekkel a víz előtt hajnalok hajnalán. Nem is ház ez, inkább afféle nagyra nőtt viskó, betonaljzata nincs, az ablakai picik, a fala vályog, víz sincs bent, csupán áram. Az utcabeliek árulják el, hogy a napszám-ból élő nő havi ötvenezer forintért bérlti az otthonnak erős túlzással nevezhető kis vityillót.

Hüledezünk.

Majdnem ennyiért pár száz méterrel odébb a lakótelepen már összkomfortos kis lakást lehetne bérelni, nem vizes falakkal, fürdőszobával, távfűtéssel, télen-nyáron kényelemben. De hát mi kerül ezen a romhalmazon ötvenezer forintba? – halljuk a fülünkben Márkus László hangját.

Nem értik, mit nem értünk.

Mi sem értjük, hogy ők miért nem értik.

Aztán az egyik utcabéli rájön, melyik üzenet nem jutott a fülünkig meg az agyunkig a valóságon át. Szinte szájbarágóan, mint az iskolában elmagyarázza, hogy ennyi gyerekekkel sok választás nincs, ráadásul meg még cigány is, örülhet, ha itt, a telepen talál üres házat annyiért, amennyiért.

Nem az adottságot kell megfizetni ötvenezer forintért, hanem a lehetőséget.

Érthetetlen, miért van lakat a házon, ki akarna innen bármit is elvinni, gondoljuk naivan